

Ռաֆֆի

Շուշան

Շուշան, նստե՛՛, կարըդ կարի՛,
Հերիք այդքան ծուլանաս,
Այդ անհծված լուսամուտեն
Ե՞րբ պիտի դու հեռանաս:

Ասաց մայրը բարկանալով
Մանկահասակ աղջկան,
Որ կանգնած էր, լուսամուտեն
Մտիկ կրտսար դեա շուկան:

Իսկ Շուշանը տհաճությամբ
Եկավ յուր տեղը նստեցավ,
Նորա դեմքը խիստ տխուր էր,
Եվ սրտումն ուներ ցավ:

Հանկարծ դրսեն անցնող կառըք
Սաստիկ ձայնով որոտաց,
Եվ Շուշանը կրկին վազեց,
Փակ լուսամուտն արեց բաց:

Աղջի՛, նստի՛, կարըդ կարի,
Հերի՛ք նայես դու շուկան,
Այս առավոտ դու չես գործել,
Օրից անց է երեք ժամ:

Ամա՛ն, մայրի՛կ, հոգուղ մատաղ,
Աղջիկն ասաց քնքշաբար,
Ա՛յս րոպեիս, ա՛յս րոպեիս
Կրվերջացնեմ ես իմ կար:

Բայց նա տեսավ, որ անցնողն
Էր մի ծերուկ չինովնիկ,
Դեմքը խոժողեց, տեղը դարձավ,
Հետքից կնքեց յուր մըճիկ4

Առեց զործը, բայց էր տաղտուկ
Չէր ախորժում կար կարել,
Նորա սիրտը վրդովված էր,
Նա չէր կարում համբերել:

Կրկին անգամ կառքի ձայնը
Հնչեց նորա ականջին,
Վազեց Շուշանը դեալ լուսամուտ,
Ուխտյալ տեղումն առաջին:

Աղջի՛, էլի՞ դու գնացիր,
Ա՛յս, աներես, անամոք,
Ինչո՞ւ այսօր դու գըժվել ես,
Չես զործում այս առավոտ:

Մայրի՛կ, մայրի՛կ, հոգուղ մատաղ,
Մի բարկացիր իմ վերա,
Այս րոպեիս, այս րոպեիս,
Ես կրկարեմ իմ կարը:

Նայեց Շուշան, մի աֆիցեր
Անց էր կենում յուր կառով,
Գեղեցիկ էր, մանկահասակ,
Թերված կողքին շնորհով:

Աղջի՛, արի՛, կարըդ կարի,
Հերի՛ք շուկան մտիկ տաս,
Հիմա կրզա վարժապետդ,
Դու չես սերտել դեռ քո դաս:

Բայց աղջիկն էլ չըլսեց,
Թե ինչ խոսեց նորա մայր,
Զեհիլ տղան կրակ վառեց
Նորա սրտումն անմար:

Երկար այնպես աշքը ձգած
Մտիկ կաներ մեր Շուշան,
Մինչ պատանին շարժեց ձեռքով՝
Բազմախորհուրդ մի նշան...